39e jaargang. — N° 32.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

De Heer Joris HELLEPUTTE

Minister van Landbouw en Openbare Werken.

Het nieuws der benoeming van onzen geachten en talentvollen volksvertegenwoordiger, de Heer HELLEPUTTE, tot Minister van Landbouw en Openbare Werken, is in gansch Limburg, en vooral in 't arrondissement Tongeren-Maeseyck, met innige vreugde en met oprechte voldoening vernomen geworden.

Niet zoohaast was het nieuws te Tongeren verspreidt, of de nationale vlag wapperde aan de lokalen van al onze katholieke Maatschappijen.

Voorwaar, Z. M. de Koning kon geene betere keus doen om het belangrijk Ministerie van Landbouw en Openbare Werken te bestieren. Immers, M. HELLEPUTTE is een oprechte boerenvriend en de diensten door hem aan den Landbouw bewezen zijn ontelbaar. Daarbij, hij is een bekwame bouwkundige, een ijeverige en onvermoeibare werker, een talentvollen spreker, in een woord: 't is de rechte man op de rechte plaats.

M. HELLEPUTTE is vooral een geduchte tegenstrever voor de liberale en socialistische linkerzijden, en tijdens den laatsten buitengewonen zittijd werden deze meermalen door zijn striemend en zweepend woord deftig op hunne plaats gezet.

Door zijn gezag, zijn buitengewone invloed bij het Ministerie, heeft M. HELLEPUTTE als volksvertegenwoordiger belangrijke en onschatbare diensten aan ons arrondissement bewezen.

De provincie Limburg is er fier op een harer afgevaardigden in den Ministerraad vertegenwoordigd te zien. Nu vooral, als onze provincie aan een keerpunt harer geschiedenis is gekomen, nu er bij de ontginning der kolmijnen in de Limburgsche Kempen eene nieuwe nijverheid zal ontstaan en er buitengewone werken uitgevoerd moeten worden, ijzeren wegen, vaarten, verbindingswegen, enz. moeten aangelegd worden, nu zal Limburg vooral mogen rekenen op de bijzondere verkleefdheid en bezorgdheid van Minister HELLEPUTTE.

Overtuigd de tolk te zijn van alle oprechte katholieken, zijn wij gelukkig aan den Heer HELLEPUTTE, ter gelegenheid van zijne benoeming in den Raad der Kroon, onze eerbiedige en welgemeende gelukwenschen aan te bieden.

De personen die een abonnement aan den POSTRIJDER voor 't jaar 1913 nemen, zullen ons blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 Dec. aanst.

DE POSTRIJDER treedt met nieuwjaar in zijn 60e jaargang. Ofschoon men, volgens een oud spreekwoord, gewoonlijk zegt : DE ZESTIG VALLEN LESTIG, is de Postrijder nog altoos jong van hart en geest gebleven, en zal hij met Gods hulp tusschen de strijders voor de Goede Zaak zijne plaats onverpoosd blijven behouden.

DE POSTRIJDER verschijnt twee maal per week : 's woensdags, in klein formaat, en 's zaterdags in twee bladen, groot formaat in 8 bladzijden.

DE POSTRIJDER kondigt de voornaamste nieuwstijdingen af van stad en omstreken, en van binnen- en buitenland, schoone artikelen, luimige schertsen, de marktprijzen der bijzonderste steden van België, een maandelijksche raadselprijskamp met telkens vier belangrijke prijzen, in een woord, de POSTRIJDER tracht steeds de moeilijksten tevreden te stellen, en is dus een blad voor alle goesting en alle smaak.

DE POSTRIJDER is vooral gezocht voor zijne aankondigingen, die in den POSTRIJDER doeltreffender en beter geplaatst zijn dan in vele andere bladen.

DE POSTRIJDER wordt door alle katholieke strijders gaarne gezien, omdat hij altijd steeds Kerk en Vaderland met krachtdadigheid heeft verdedigd, omdat hij steeds het Katholiek Vaandel hoog heeft gehouden, en zonder kwetsende persoonlijkheden voor iemand, uit al zijne macht altijd medegeholpen heeft om ons Vaandel ter zegepraal te leiden.

Leest en verspreidt dus allen de POSTRIJDER, de abonnentsprijs is :

Twee maal per week : **4** fr. per jaar.
Een maal per week, **3** fr. per jaar,

voor telkens twee groote bladen.

De inschrijvingen worden ontvangen op de postkantoren, bij de brieffdragers op ronde en op ons bureel, Groote Markt, Tongeren.

De nieuwe inschrijvers kunnen ook het *Bewijs van Inschrijving*, dat zij op onze 4e bladzijde vinden, behoorlijk ingevuld naar ons Bureel sturen, om onmiddelijk *De Postrijder* te ontvangen.

VERDRONKEN

2e vervolg

Hier uit de buurt althans kon die geheimzinnige heer niet wezen. Want hier werd niemand vermist. Maar Sibylle van Barenthin was dikwijls naar Berlijn gereden, meest slechts voor eenen dag en bijna altoos zonder haren man, die door honderd zaken werd vastgehouden. Zij had, gelijk elke dame op het platteland, hare vele boodschappen in de hoofdstad ; ook familie had zij er, bij wie zij 's middags bleef eten. Kortom, het was alles zoo gewoon en natuurlijk mogelijk.

En toch — toch kon ik mij eene andere voorstelling, een ander beeld niet uit het hoofd zetten : het beeld namelijk van eene jonge, schuwe, eenzame vrouw, die zich door haren man verwaarloosd voelt — die kennis maakt met een anderen man — en daarop heimelijke ontmoetingen — en wat er dan verder volgt, — en de strijd tusschen plichtgevoel en hartstocht, — en dan de schuld, het berouw, de vertwijfeling, en ten slotte voor beiden geen uitweg meer, dan — het water... En misschien ook hadden zij er voor gezorgd — met behulp van een zwaren steen of iets dergelijks —, dat men hunne lijken niet vond, — dat het geheim voor altijd bewaard bleef....

Mijn rijtuig hobbelde over een veldweg en een schok bracht mij tot de werkelijkheid terug. En toen zegde ik tot mijzelf : Komaan — dit is alles louter gephantaseer ! — Ja, als ge zelf dien onbekende met Sibylle hadt gezien, of anders een vertrouwbaar man uit de buurt, dan kreeg de zaak een ander gezicht. Maar wie is nu die Wernicke ? Wie staat mij er voor in, hoe dien de kerel 's namiddags in het glas gekeken had ?... Neen, op grond van dit getuigenis alleen mocht ik mijnen neef Klaus het beetje gemoedsrust, dat hem misschien nog over deze catastrophe zou kunnen heenhelpen, niet ontnemen. En dus besloot ik, voorloopig het zwijgen er toe te doen.

Maar enkele dagen daarna kreeg ik van Barenthin het verzoek om terstond eens bij hem te komen. Ik vond hem doodsbleek aan zijne schrijftafel zitten. Daarop lag een brief, dien hij mij zwijgend toestak, zonder op te zien of ik hem ook las.

Deze brief was van den eendenjager Wernicke. Die lamme kerel had het er niet bij kunnen laten. Nauwelijks weer te Berlijn terug, had hij zich neergezet en aan baron Barenthin geschreven en hem volmaakt hetzelfde verteld als aan mij. Het relaas het aan duidelijkheid niets te wenschen over.

Toen ik het gelezen had, zegde Hans von Barenthin met heesche stem.

— En gij hebt mij niets van dien vant gezegd ?

— Neen. Dat achtte ik onnoodig.

Hij antwoordde met, maar liep langzaam in de kamer heen en weer. Ik zag dat hij een rilling in al zijne leden niet bedwingen kon. Eindelijk vroeg ik.

— Wat wilt ge nu doen ?

— Naar Berlijn rijden en met dien Wernicke zelf spreken.

— Zal ik met u mee gaan ?

— Neen. Dat wilde hij niet Indien ik de zaak tot duiver zoo zonder beteekenis had geacht, dan mocht hij die moeite niet van mij vergen.

Hij kwam eerst den tweeden dag daarvan terugzend. Hij hadden dien Wernicke toch te gering aangeslagen. Hij was in zijne kringen een algemeen gezien man, die eerepostjes bekleedde hij armenzorg, weezen verpleging en zoo al meer. Kortom, zijn woord had gewicht, en hij had nog eens zeer ernstig en beslist tegenover Barenthin zijne verklaring herhaald.

Nu werd mijn neef gepakt door eene koortsige onrust en bedrijvigheid, die de volgende dagen nog stegen en in de weken daarop een beslist ziekelijk karakter aannamen. Hij geloofde nu rotsvast aan Wernicke's onbekende. Hij klampte zich letterlijk aan deze mythische figuur vast, om te midden van de hem omringende raadselen althans een steunpunt hebben. Hij begon overal te zoeken — en deze jacht, naar eene hersenschim werd hij hem al gaandeweg tot eene idée fixe.

Voortdurend was hij op weg, op het eene of ander spoor, om den geheimzinnigen onbekende te vinden. Hij deed navraag te Berlijn, of daar ook in den laatste verloopen winter vermiste personen waren aangemeld geworden. Die waren er nu inderdaad genoeg, uit alle standen ; maar een verband tusschen hen en het drama op het Trutowermeer viel niet te ontdekken.

Dan weer deed hij nog eene poging in de onmiddelijke omgeving en verzocht den ritmeester Kugge, op wiens grond immers de onbekende was gezien geworden, om hulp. En Kugge verzamelde al zijn volk — van den inspecteur Fabian af, die er erg verloopen uitzag en growjelijk naar borrels rook, tot den laatsten staljongen toe.

En toen zij allen bij elkander waren vroeg hij hun of niemand hunner op den negentienden October den een of anderen vreemden man, het een of andere onbekende gezicht, in den omtrek van het water had gezien. Hij vroeg dit met zijne gewone ernstigheid en nadruksklijkheid, zoodat zelfs de domste uit den hoop hem goed kon verstaan. Maar alles bleef stom.

Evenmin natuurlijk herinnerde men zich in de spoorwegstatie nu nog, na zoo langen tijd, het verschijnen van een vreemdeling. In het logement « De Koning van Pruisen » had niemand kwartier genomen ; en de oude schapherder, die al konsenbrieend zijne kudde in den herst langs de oevers liet weiden en argusoogen had voor al wat er mijlen in het rond gebeurde, kon zich niets bijzonders te binnen roepen. Zoo bleef de gestalte van den onbekende ongrijpbaar als een nevelbeeld, en van hevertlede hielden de nasporingen vanzelf op, omdat er geen touw aan vast was te maken.

Dit echter gaf aan Barenthin den neksing. Nu toch drukte op hem het ontzettende vermoeden, dat hij zijne vrouw ten tweeden male en erger nog kon verloren hebben, dan enkel door den dood. Wel was er niets bewezen. Maar onder het wanhopige zelfverwijt, waarmede hij sedert maanden zich kwelde, leek het hem hoogst natuurlijk, dat hij door zijne liefdeloosheid Sibylle van hem vervreemd en haar met eenen derde in het water gedreven had. Hij had al te zwaar aan haar gezondigd. Daarom kwam er thans ook geene aanklacht tegen haar over zijne lippen. Slechts wanneer hij aan den onbekende dacht, balde hij zijne vuisten, en hij scheen het te betreuren dat de onverlaat, indien hij inderdaad zoit had gedeeld, nu alweder dood is.

Gaandeweg maakte dit aanhoudende broeden en peinzen over een raadsel hem volslagen dol en stomp. In dezen toestand was hij voor elke toesprak onbegankelijk. Hij antwoordde beed niet, wanneer men hem de handop den schouder legde en hem met een paar woorden van troost wat trachtte op te beuren, zoodat ik dan ook deze pogingen al zeldzamer worden liet en ze eindelijk geheel staakte. Ik bemerkte ook dat ik niets voor hem weten kon. Er zijn in het leven tijden, waarin de eene mensch voor den anderen niets meer vermag te doen. Maar eenige weken in die lange weken het hij mij bij zien roepen en zegde, toen ik kwam, zonder eenige inleiding :

— Sibylle heeft een dagboek gehouden !

— Zoo ?

— Ja. Sedert twee jaar ongeveer... Zij vroeg mij intertijd, of ik daar iets teen had... Ik... ik dacht dat ik boen was !... Ik was blij, dat zij zo oloende eene bezigheid had. Vreslang zat zij daar te pennen, op het papier schrijvend al wat ik had moeten hooren en waarin ik haar had moeten raden en helpen !... Gisteren vond ik toevallig dat boek, in eene opene lade. Hier — kijk !...

Hij lachte en wierp een zwart schrift op de tafel. Dit bevatte slechts twee witte bladen. Het grootste deel er van moest uitgescheurd zijn. Daarop zegde hij tot mij :

— Kom eens mee in Sibylle's kamer. Alles is daar nog net zoosls op den negentienden October. Niemand is er in geweest.

Daar opende hij het deurtje van de kachel. De binnenruimte was opgevuld met zwart verkoolde papiervlokken en witte asch. De geringste aanraking moest dit ragijnoverschot doen verstuiven.

— Ja, ziet ge, hernam Barenthin met onnatuurlijke kalmte — op den morgen van den negentienden October was hier de laatste maal vuur aan. Dat was na den middag uitgebrand. Dus beeft zij hier, in de eerste namiddaguren, enkel maar even meedeelen, dat de ritmeester mij heeft weggejaagd.

Ik haalde de schouders op. Wat kon ik daaraan doen ? De oude Labian voer huilerig en smikkend voort :

— Om een bagatel ! Omdat ik had laten werken met een andere ploeg, dan hij mij bevolen had... en...

— Hoor eens, Labian, viel ik hem in de rede — dat is wel erg treurig voor u — maar....

— En daarom wordt ik nu zoo maar buiten de deur gezet, als de eerste de beste daglooner ! Ik, die ruim veertig jaar lang op Trutow heb gedienst !

— Heeft hij u dan geen pensioen ?

— O jawel ! Maar dat wil ik niet hebben !

De oude kneep eigenzinnig zijne lippen en staarde naar den vloer. Toen zegde hij norsch :

— Zooveel heb ik geluksig wel overgespaard, dat ik niet behoef te gaan bedelen. Ik ben zeventig jaar, en ik heb kind noch kraai. Eerst mocht ik niet trouwen op Trutow — en toen ik mocht, toen had ik geen lust meer. Ik heb niet veel moodig. Ik huur in Berlijn een kamertje — en daar leef ik dan, tot ik sterf...

— Ja ja, Labian, dat zal dan maar het beste voor u wezen. En dus...

Ik wi de tegen den verloopen ouden kerel niet onvriendelijk zijn ; maar aan den anderen kant begreep ik niet wat hij eigenlijk van mij wilde. Daar begon hij weer, boestend en aarzelend :

— Ik wil u niet lastig vallen, mijnheer de baron.... daarvoor kom ik niet... Ik kom ook niet voor mijzelf. Het is enkel maar... ziet ge... nu behoef ik mijn mond niet meer te houden — want nu ben ik toch vrij man... Ik was daareven op Glenzig bij baron Barenthin. Ik wilde hem zoo dringend eens spreken. Maar de knecht zegde dadelijk al : Mijnheer is voor niemand thuis — ik hoef u niet eens aan te dienen... Nu wilde ik u dus verzoeken, mijnheer de baron, of ge de boodschap aan uw neef wilt overbrengen ?

— Welke boodschap, Labian ?

De inspecteur dempte zijne stem :

— Mijnheer herinnert zich nog, wel — op den avond, toen mevr. Barenthin verdronken was, toen uw neef mij toesnauwde, dat ik langs den waterkant zoo liep te kuieren....? (*w. v.*)

GEWIJZIGD MINISTERIE.

Zie Postrijder van Woensdag.

De *Monitaur belge* (Staatsblad) deelt Dinsdag morgend de volgende koninklijke besluiten mee :

1° Het ontslag uit zijn ambt als minister van oorlog, doorgeneraal majoor Michel ingediend, wordt aanvaard.

Generaal Michel wordt benoemd tot grootlint der Kroonorde.

2° Baron K. de Broqueville, minister van spoorwegen posterijen en telegraven wordt belast met de portefeuille van oorlog.

Door een ander koninklijk besluit wordt M. A. Van de Vyvere, minister van landbouw en openbare werken, ontlast van dit departement en benoemd tot minister van spoorwegen.

Nieuwe Ministers.

Volgen ten slotte twee koninklijke besluiten waarbij :

1° De heer Joris Helleputte, minister van State, benoemd wordt tot minister van landbouw en openbare werken ;

2° De heer Paul Segers, volksvertegenwoordiger voor Antwerpen, benoemd wordt tot minister van zeewezen, posterijen en telegrafen.

Het ministerie is dus samengesteld als volgt :

1° M. de Broqueville, minister van oorlog, hoofd des Cabinets ;

2. M. Berryer, minister van Binnenlandsche Zaken ;

3. M. Davignon, minister van Buitenlandsche Zaken ;

4. M. Renkin, minister van Koloniën ;

5. M. Carton de Wiart, minister van Rechtswezen ;

6. M. Van de Vyvere, minister van Spoorwegen ;

7. M. Poullet, minister van kunsten en Wetenschappen ;

8. M. Levis, minister van Financiën ;

9. M. Hubert minister van Arbeid en Nijverheid ;

10. M Helleputte, minister van Landbouw en Openbare Werken ;

11. M. Segers, minister van Zeewezen, Post, Telegraaf en Telefoon.

Ministeriele verklaring.

In de zitting der Kamer van verleden dinsdag gaf de Heer de Broqueville, kabinetshoofd namens de regeering lezing van de ministeriele verklaring, waarvan wij hier den beknopten inhoud laten volgen :

Getrouw aan de gedragslijn voorgeschreven in de laatste troonrede, wil de regeering dezen zittijd opeens met een programma van werkzaamheden mede te deelen, dat aan zijn zal aan al de wetgevers de gelegenheid te geven de verantwoordelijkheid van hun parlementair mandaat te vervullen in volle geweten.

De regeering heeft dan ook de eer u aan te kondigen, dat zij de volgende wetsvoorstellen aan uw oordeel zal onderwerpen :

1° Maatschappelijke verzekeringen betreffende den ouderdom, de ziekten en de onbekwaamheid tot werken.

2° Verzekering voor de visschers.

3° Stichting eener nationale maatschappij voor het verschaffen van goedkoope woningen.

4° Wijziging der wet van 1889, ten einde in het lager onderwijs den duur der schoolbijwoning te verlengen.

5° Hand-lspoorlie.

6° Kredieten voor handelaars en voortbrengers met uitstellende intresten.

7° Herziening van titel I van boek I van het burgerlijk wetboek.

8° Wijziging aan de samenstelling der Hoven van beroep en vermeerdering van zekere rechtbanken.

9° Rechterlijke policie.

10° Landelijke policie.

11° Wet, het gezondheidsregiem regelende.

12° Nationale maatschappij voor het verscheiden van drinkbaar water.

Gij zult ook, mijnheeren, geroepen worden uitspraak te doen over een voorstel, betreffende de chèques en de postvirementen, iets wat zeer belangrijk en dringend is, ook is de regeering van zin u te vragen, dat ontwerp vroegtijdig en met speed te onderzoeken en te behandelen.

De toestand in Europa is voor het oogenblik door eenen oorlog geteisterd die voortduurt en vele slachtoffers maakt. Het is hier de plaats niet daarover uit te weiden.

Het is nochtans toegelaten te bestatigen dat die oorlog voortduurt niettegenstaande de edele pogingen door de mogendheden aangewend in het belang van den vrede.

Wij meenen dat de mogendheden uit dien hoofde recht hebben op onze innigste en diepste erkentelijkheid.

Maar de mogelijke konflikten welke den vrede in andere deelen van Europa zouden kunnen verstoren, leggen ons den plicht op ook het onze hij te dragen om dien vrede te bestendigen, zoowel mogelijk, en uit te zien naar de meest doeltreffende middelen om dat doel te bereiken.

De regeering heeseffende welke plicht op haar weegt, heeft een wetsontwerp bestuierd, welk het U zal voorleggen en waarin maatregelen voorkomen, welke volgens hare meening van aard zijn om de onafhankelijkheid en den vrede van ons land te vrij varen.

De regeering is ook van gevoelen dat in zake onderwijs, de wet volledig de vrijheid der ouders moet vrijwaren en dat die vrijheid moet bestaan zoowel voor de kinderen van den minderen man, als voor die der gepoede, der rijke standen.

De regeering heeft de overtuiging dat het parlement een werk zal tot stand brengen, dat alle partijen zal tot eere verstrekken en dat er door het verstandig werk van allen, zal gearbeid worden in het belang der natie. (*Toegeiich.*)

BUITENLAND.

Spanje

MINISTER CANALEJAS VERMOORD. — De eerste minister van Spanje, de heer Canalejas, is dinsdag te Madrid vermoord, terwijl hij zich naar een kabinets-raad begaf. De moordenaar is aangehouden. De dader poogde zich te zelfmoorden.

De moordenaar heeft vier schoten gelost op den heer Canalejas, juist toen deze het ministerie van binnenlandsche zaken wilde binnentreden.

De naam van den moordenaar.

De moordenaar van den heer Canalejas is zekere Monnel Partinaz. Hij is oorspronkelijk uit de provincie Huesca en 27 jaar oud. Wat hem tot de misdaad dreef, weet men niet.

De moordenaar zou, aan men later bericht, voorgaanden week uit Parijs te Madrid aangekomen zijn.

De moordenaar is dood.

De moordenaar werd onmiddelijk door de gendarmen naar een hulppost overgebracht. Toen hij er aankwam, leefde hij nog, doch is later overleden.

Bij den ministerraad.

Al de ministers vergaderden in het ministerie, waarvan de ingang streng verboden is, zelfs aan de leden der Brukpers.

Het lijk van den vermoorden minister-voorzitter tentoongesteld.

Het lijk van den kabinetsvoorzitter werd dinsdag naar de Kamer overgebracht, waar het volk het mocht bezichtigen.

Het lichaam was, in den ontvangstsalon, op eene groote marmeren tafel gelegd. Het lag uitgestrekt op twee witten dekens, het hoofd rustend op twee hoofdkussens, met bloed bevlekt. Op de tafel bemerkte men eene groote vlek geronnen bloed. Het gelaat van den kabinetsvoorzitter is niet vertrokken.

De moordende kogel is onder het rechteroor doorgedrongen en heeft de hersenmassa doorboord.

Hoe de heer Canalejas stierf.

De heer Canalejas was dinsdag morgend, om 10 uur, naar het Paleis gegaan om aan den koning enkele besluiten te onderwerpen. Hij kwam opgewekt en glimlachend uit het kabinet van den koning. Op het oogenblik dat de deurwaarder hem de poort der glazen galerij opende, zegde de heer Canalejas tot den man : « O.F. wat een wind. Wij gaan beden een schien dag hebben. »

Op het oogenblik dat de kabinetsvoorzitter onder het « Tot van den moordenaar viel, snelleen voorbijganger hem ter hulp, roepend : Don José ! Don José ! » (José is de doopnaam van den heer Canalejas.) De gewonde had terwauwert, oud de kracht te zeggen : « Die schuft heeft mij vermoord » en bij blics den laatsten adem uit.

De Koning.

Op het oogenblik dat de koning het nieuws van den moord op den heer Canalejas vernam, was hij juist op het punt naar eene tentoonstelling van chrysanthemen te gaan. Zijn auto, nog niet gereed zijnde, zoo stapte hij in deze van een waardigheidsbekleeder van het Hof en het zich, zonder eenig gelaide, snel naar het ministerie van binnenlandsche zaken rijden. Op de Puerta del Sol, werd hij door eene ontzaglijke menigte begroet met den kreet van « Leve de moedige koning ! » De koning, die zeer ontroerd scheen, weigerde van den ophaalbak gebruik te maken en liep, vier trappen tegelijk nemend, naar de zaal waar het lijk van heer Canalejas tentoongesteld was.

De begrafenis.

Te 3 1 2 uren 's namiddags had onder grooten toeloop het verweer van het lijk plaats van de kamer naar het Pantheon, waar het bijgezet werd.

Men herinnert zich niet zulke rouwbetooging te hebben bijgewoond. De koning, vergezeld van de infanten Carlos en Fernando, ging te voet achter het lijk. Het volk juichte hem toe.

Het lijk lag op de afuut van een kanon en werd getrokken door acht in rouw getuigde paarden.

Voorop ging een half eskadron burgerwachten. Dan volgde de geestelijkheid der parochie met kruisnen vaandels, de kinderen der lagere scholen met brandende kaarsen en fakkels, de senators, afgevaardigden, de gemeenteraad, de koning, de infanten, enz., enz.

Aan het ministerie, op de plaats voor de Zuiderstatie, ging de stoet uiteen, omdat het daar eene gewijde plaats was voor het voorbijtrekken der troepen. Toen de koning was heengegaan zette de stoet zijnen weg voort naar het Pantheon, waar de begrafenis plaats had in 't bijwoon van senators, Kamerleden, vrienden, enz.

Het graf van Canalejas is niet ver van dat van Cánovas, die insgelijks als eerste minister vermoord werd door de anarchisten.

Duitsoland

TRAGISCHE MIJNHOEF. — Te Halberstadt reed Zondag namiddag een brandspuit benevens zes gaders in open rijtuig van Langen-Stein naar de kers van hoogtegemelde stad. Dicht bij de poorten der stad schrikte het paard. Het sneddde steile Wermgenoderstrasse af. De gillende kreten der menschen in het rijtuig, die een ongeluk zagen aankomen maar er niet konden uitspringen, verschrikten het paard nog meer. Eindelijk werd de rijtuig tegen eenen paal van den elektrieken tram letterlijk in stukken geslagen. Het paard liep met een stuk van het rijtuig verder en werd later opgevangen.

Een omzettendan aanblik boden de uit het rijtuig geslingerde menschen. Zeven personen lagen bewusteloos en bebloed ten gronde. Van een achtjarigen knaap was het voorhoofd geheel opengeslagen. Onder de stukken van het rijtuig vond men twee oneren, waarvan eene een ring droeg. Nadat de vertongebliken, waarvan er vier zeer erg gekwetst zijn, in het Ziekenhuis de eerste zorgen hadden ontvangen hare dagboekbladen vermetigd, om te bidetten dat er na haren dood nog iemand ze genomen werd. Zij wist dus, dat zij dieuzelfden dag nog sterven zou.

Ik wilde iets antwoorden, maar mijn neef dwadde mij feitelijk de deur uit. Hij volgde mij op den voet, maar het mij verder aan mijzelf over, bij dat hij weer met zijne zwarte gedachten alleen kon zijn. Op den weg huiswaarts ontmoette ik toevallig den ritmeester Kugge.

— Hoor eens, zegde hij tot hem — met mijn neef Baranthin loopt 't nog mis. Hij moest eigenlijk voortdurend in het oog gehouden worden. Past gij ook maar wat op hem !

— Ja ja, antwoordde Kugge — dat doe ik voortdurend al.

Hij keek mij daarbij nog ernstiger dan gewoonlijk aan. Vervolgens raadpleegde hij zijn horloge en zegde :

— Ik moet toezicht gaan houden op mijn werkvolk. Anders stuurt Labian mij den heelen bed weer in 't honderd. Het is een kruis met zoo'n oud erf-tuk !

— Doe hem dan toch weg !

— Ja ja, hij gaat de laan uit !

Heel kort daarop reeds vonet de laatste botsing tusschen de twee hebben plaats gegrepen. Want 's avonds laat, toen ik thuis zat, het plotseling de inspecteur Labian uit Trutow zich bij mij aanmelden, met verzoek om mij een oogenblik te mogen spreken.

De Heer Paul SEGERS

Voorzitter der Conservatieve Vereeniging en Volksvertegenwoordiger van Antwerpen, Minister van Zeewezen, Post en Telegrafen.

---

werden zij naar het gasthuis gebracht Het bruidspaar, dat te Langenstein burgerlijk was gehuwd, bevond zich op weg naar de katholieke kerk van Halberstadt, om daar het huwelijk te laten voltrekken.

— EEN GRAFMAKER BELEPT ZIJN GRAF. — Te Hamerschudt, bij Wiesbaden, heeft een grafmaker zonder er aan te denken, zijn eigen graf gedolven. Daar een kist zich nabij hem bevond, doft hij een graf om zeer in te zetten. Plots volgde eene grondinzakking, zoodat grafmaker en kist in den gapenden kuil rolden.

De ongelukkige kon zich niet vrijmaken.

Toen men zijne verdwijning bemerkte, zocht men hem op Men zag de ingezakte aarde en ontdekte later het lijk van den ongelukkige.

— EEN DRAMA. — Het plagen van jonge recruten is in het Duitsche leger onuitroeibaar. Dat dit met altijd goed afloopt, is nogmaals gebleken. In het regiment veldartillerie N. 38 te Metz heeft een jonge soldaat, een Hamburger, die mishandeld werd door twee ouderen, zijn mes getrokken en zijne beulen gestoken. Een hunner is doodelijk getroffen aan de keel ; de andere is minder erg gekwetst.

Frankrijk

DRAMA IN EEN POSTBUREEL. — Vrijdag avond rend 9 ure, drongen er vier gewapende bandieten in het postbureel van Beuzons (Frankrijk).

De drie bedienden namen de vlucht en riepen om hulp. De echtgenoot van de bureelist, die het bestuur van het postbureel waarnam, kwam naar beneden, doch werd door de eilendelingen doodgeschoten.

— EEN MEDEPLICHTIGE VAN BONNOT. — Het assisenhof van Seine et Oise heeft Zaterdag de behandeling begonnen van het proces Renard, die op 31 Januari laatst den brigadier Darmoy van de brigade van Angerville doodde. Renard was vergezeld van een medeplichtige, zekere Britannicus, welke door de hen vervolgende gendarmen gedrongen werd. Renard en Britannicus schijnen te hebben deelgemaakt van de bende Bonnot en zouden aan tal van misdaden hebben deelgenomen.

Renard erkent in België in betrekking te zijn geweest met Garnier. Hij loochent zijne mede plichtigheid in de zaak der rue Ordener. Hij schijnt nu vooral te willen ontkennen anarchist te zijn, iets wat hij tijdens het onderzoek nochtans bevestigd heeft.

Renard werd ter dood veroordeeld.

— JEUGDIGE SCHURKEN. — Te Bois-Colombes, woonde de echtgenooten Renoult, wederzijds 75 en 70 jaar oud, die veel hun kleindochterlje Fernande Renoult, 15 jaar oud, ontvingen.

Niettegenstaande haar jeugdigen ouderdom heeft het meisje een heel slecht gedrag en overtuigd dat hare grootouders geld bezaten, besloot zij, samen met haar 16jarige minnaar